

РЕШЕНИЕ

№ 317

София, 19 декември 2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД на Република България, трето наказателно отделение, в открито съдебно заседание на осемнадесети септември две хиляди и четиринадесета година, в състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ: КРАСИМИР ХАРАЛАМПИЕВ
ЧЛЕНОВЕ: ЦВЕТИНКА ПАШКУНОВА
ДАНИЕЛА АТАНАСОВА

при секретаря Илияна Петкова
и в присъствието на прокурора Искра Чобанова
като изслуша докладваното от съдия Даниела Атанасова наказателно дело № 621/2014 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по жалба на адв. М. Г., служебен защитник на подсъдимия Е. Ф., срещу въззивно решение № 480 от 16.12.2014г. на САС, НО-2 състав, постановено по внохд № 483/13г.

В жалбата се сочат всички касационни основания по чл.348, ал.1 от НПК, като се акцентира относно допуснати съществени процесуални нарушения и нарушения на материалния закон.

В съдебното заседание пред касационната инстанция, представителят на ВКП намира касационната жалба за неоснователна. Твърди, че съдът е извършил прецизен анализ на доказателствата, което е обусловило и правилно приложение на материалния закон. Също така намира, че въззивният съд не е допуснал нарушения при разглеждане на въззивното производство отсъствено при условията на чл.269, ал.3, т.2 от НПК. Моли за оставяне в сила на въззивното решение.

Адвокат Г., служебен защитник на подсъдимия Ф. поддържа изцяло касационната жалба по изложените в нея мотиви.

Подсъдимият Е. Ф., нередовно призован, не се явява, като производството пред касационната инстанция се проведе при хипотезата на чл.269 от НПК.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните и в пределите на правомощията си по чл.347, ал.1 от НПК, намери следното:

С присъда от 01.03.2013г., постановена по нохд №1909/12г. по описа на Софийски градски съд, Наказателно отделение, 15 състав подсъдимият Е.Ю. Ф. е бил признат за виновен в това, че на 05.05.2011г. в [населено място], [улица], пред дискотека „Биад” направил опит умишлено да умъртви И. Е. Г., като деянието е останало недовършено по независещи от дееца причини, поради което и на основание чл.115, вр. чл.18 от НК и чл.55, ал.1, т.1 от НК му е било наложено наказание лишаване от свобода за срок от седем години, което да изтърпи при първоначален строг режим в затворническо общежитие от закрит тип.

На основание чл.45 от ЗЗД подсъдимият Е. Ф. е осъден да заплати на пострадалия И. Г. сумата от 30 000лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от датата на увреждането до окончателното изплащане.

В тежест на подсъдимия са възложени деловодните разноски, тези направени от гражданския ищец и частен обвинител, като и държавната такса върху уважената част на гражданския иск.

С въззивно решение № 480 от 16.12.2013г., постановено по внохд № 483/13г., САС, НО-2 състав е потвърдил първоинстанционната присъда. Също така са присъдени в полза на гражданския ищец и частен обвинител разноските, които е направил във въззивното производство.

Твърденията за допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл.348, ал.1, т.2 от НПК касаторът свързва от една страна с невярна оценка на доказателствата, която е обусловила неправилно приложение на материалния закон, а от друга страна с нарушена процедура при разглеждане на делото от въззивния съд в отсъствие на подсъдимия.

Действително въззивното производство е проведено в отсъствие на подсъдимия, но при спазване на установените за това процесуални правила. В съдебното заседание от 10.12.2013г., въззивната инстанция е дала ход на делото след като многократно подсъдимият е бил издирван на известните по делото адреси и е установено, че не пребивава на тях, както и след като е констатирала, че са изчерпани всички процесуални възможности за установяване местонахождението му/изискани са всички необходими справки/, за да бъде призован. Процесуалните права на подсъдимия не са нарушени, както твърди защитата, тъй като самият той след приключване на първоинстанционното производство, в което лично е участвал, е нарушил задълженията си, произтичащи от изпълняваната мярка за неотклонение, а именно при промяна на местоживеенето си да уведоми съответните компетентни органи. Доколкото участието на подсъдимия във въззивното производство не е абсолютно задължително, то в случая е приложима разпоредбата на чл. 269, ал.3, т.1 от НПК и независимо, че съдът изрично не е посочил основанията за отсъствено разглеждане на делото, от мотивната част на определението за даване ход е видно, че той се е позовал именно на цитираната норма. В обобщение може да се каже, че след предприемане на всички необходими процесуални действия, въззивният съд законосъобразно е разгледал и решил делото в условията на задочно производство.

Неоснователни са оплакванията за допуснати нарушения във връзка с дейността по оценка на доказателствата.

Решаващите съдилища са изпълнили задълженията си по чл.107 от НПК, свързани със събирането и проверката на доказателствата. Въззивният съд е анализирал доказателствената съвкупност, включваща както доказателства, събрани в рамките на първоинстанционното съдебно следствие, така и тези, които самият той е събрал при проведеното въззивно следствие. Неоснователни са възраженията на касатора за допуснато нарушение на чл.13 от НПК, тъй като въззивният съд обективно, всестранно и в необходимата пълнота е изпълнил задълженията си, досежно интерпретацията на доказателствената съвкупност. Освен, че е дала оценка, при това вярна на аналитичната дейност на първия съд, апелативната инстанция е извършила самостоятелен доказателствен анализ, като е обсъдила в пълнота всички относими към предмета на доказване по това обвинение доказателства, оценявайки ги поотделно и в тяхната взаимна връзка и обусловеност. Правилната оценъчна дейност от страна на решаващите съдилища е обусловило вярно установяване на фактическите положения, което е довело и до правилно приложение на материалния закон. Крайните правни изводи на съда за това, че с действията си подсъдимият е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъпление по чл.115, вр. чл.18 от НК са правилни и съответни на релевантната фактология. Също така правилно съдилищата са приели, че не се установява подсъдимият да е действал в условията на неизбежна отбрана, независимо, че този съдебен състав не споделя изцяло правната аргументация на горепосочения извод. Приетите фактически положения, а именно, че пострадалият И. Г. е хванал подсъдимия през кръста, като се е опитал да го отдели от свидетеля К., сочат на нападение макар и с характеристиките на мнимо такова. Действия по отбрана са били предприети от страна на подсъдимия Ф. със замахването с ножа и нанасянето на два удара в областта на шията на Г.. Тук обаче от значение е да се посочи, че след тези удари, пострадалият започнал да блъска подсъдимия, за да го отдалечи от себе си, с което мнимото нападение е приключило. Последвалите действия на подсъдимия по хващане на пострадалия, обръщане и нанасяне на два удара в областта на гръдния кош, причинили две прободни рани, една от които с проникване в гръдната кухина, вече не могат да се определят като действия по защита. Ето защо, неоснователни са твърденията на защитата, че подсъдимият Ф. е действал при условията на неизбежна отбрана, респективно мнимо неизбежна отбрана.

Неоснователно е твърдението в жалбата, че дори и да се приеме, че подсъдимият следва да носи наказателна отговорност, то правилната правна квалификация на деянието е по чл.129 от НК, а не опит за убийство. Преценката на съдилищата относно субективната страна на деянието не почива на предположения, а е изведена от обективните данни по делото. Практиката и доктрината са категорични в разбирането си, че за умисъла като форма на вината при престъплението „убийство“ следва да се съди от средството, с което е извършено деянието, от насоката и силата на ударите, от мястото на нараняването, от разстоянието, от което се посяга на жертвата. В контекста на изложеното, съдилищата са обсъдили всички конкретни данни, значими за извеждане на прекия умисъл за умъртвяване на пострадалия. Настоящият състав на касационната инстанция изцяло споделя изводите и подкрепящата ги аргументация, поради което не намира за необходимо да я преповтаря.

С оглед на изложеното, не може да се приеме, че е налице касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 от НПК, тъй като не са допуснати нарушения на материалния закон от страна на въззивната инстанция.

Оплакването за явна несправедливост на наказанието и на присъденото обезщетение за неимуществени вреди са декларативно заявени в касационната жалба, като не са изложени аргументи, които да бъдат предмет на обсъждане в рамките на касационното производство, поради което касационният съд не дължи произнасяне.

Предвид горното, ВКС, трето наказателно отделение и на основание чл.354, ал.1, т.1 от НПК

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение № 480 от 16.12.2013г., постановено по внохд № 483/13г. по описа на Софийски апелативен съд, Наказателно отделение, 2 състав.
Решението не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове: